

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Barbary Pořízkové a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Petra Mikeše, Ph.D., v právní věci žalobce: **P. Č.**, proti žalovanému: **Městský soud v Praze**, se sídlem Spálená 2, Praha 2, ve věci žaloby na ochranu proti nečinnosti správního orgánu, o návrhu Městského soudu v Praze na přikázání věci podle § 9 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů, ve věci vedené u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 5 A 67/2014,

t a k t o :

Věc vedená u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 5 A 67/2014 **se p ř i k á z u j e** Krajskému soudu v Hradci Králové.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalobce se žalobou ze dne 28. 2. 2014 podanou u místně nepříslušného Krajského soudu v Českých Budějovicích (dále jen „krajský soud“) domáhá ochrany proti nečinnosti žalovaného, na kterého se obrátil s žádostí o poskytnutí informace jako na povinný subjekt dle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, v platném znění. Krajský soud usnesením ze dne 25. 3. 2014, č. j. 10 A 30/2014 – 3, věc postoupil k rozhodnutí místně příslušnému Městskému soudu v Praze (dále též „městský soud“).

[2] Městský soud předložil Nejvyššímu správnímu soudu návrh na přikázání věci jinému krajskému soudu v souladu s ustanovením § 9 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Městský soud svůj návrh odůvodnil skutečností, že vzhledem k tomu, že žalovaným je městský soud a žaloba směřuje proti nečinnosti tohoto soudu, u nějž působí soudci, kteří by o podané žalobě měli rozhodovat, mohla by tato skutečnost vyvolat objektivní pochybnosti o nepodjatosti všech soudců specializovaných senátů městského soudu.

[3] Žalobce ve vyjádření k návrhu na přikázání věci jinému krajskému soudu vyslovil nesouhlas s přikázáním věci Krajskému soudu v Praze s odůvodněním, že u většiny věcí týkajících se městského soudu činí úkony Krajský soud v Praze, a dokonce též senát (46 A) a též soudce. Žalovaný svého práva vyjádřit se ve smyslu ustanovení § 9 odst. 3 s. ř. s. k tomu, kterému soudu má být věc přikázána, nevyužil.

[4] Nejvyšší správní soud shledal návrh Městského soudu v Praze na přikázání věci jinému než místně příslušnému soudu důvodným.

[5] Ustanovení § 9 odst. 1 s. ř. s. upravuje možnost Nejvyššího správního soudu přikázat věc jinému než místně příslušnému krajskému soudu, jestliže pro vyloučení soudců specializovaných senátů místně příslušného soudu nelze sestavit senát. V citovaném ustanovení je upraven případ

tzv. delegace nutné, která je podmíněna vyloučením všech soudců specializovaných senátů místně příslušného soudu, který má věc jako soud věcně a místně příslušný projednat a rozhodnout. S ohledem na výše uvedené skutečnosti nelze pro vyloučení soudců specializovaných senátů místně příslušného městského soudu sestavit senát, a z toho důvodu jsou splněny zákonné podmínky pro přikázání věci jinému než místně příslušnému soudu.

[6] Předsedkyně senátu městského soudu, kterému podle rozvrhu práce přísluší věc projednat, poukázala na důvody pro vyloučení všech soudců, kteří vyřizují agendu správního soudnictví, neboť v projednávané věci je žalovaným Městský soud v Praze. V těchto případech lze mít důvodné pochybnosti o nepodjatosti těchto soudců, protože žalovaným správním orgánem je samotný městský soud, což je subjekt totožný se správním soudem, který by měl ve věci rozhodnout, a nelze proto vyloučit určitou míru pocitu sounáležitosti s touto institucí. Všichni soudci specializovaných senátů tohoto soudu jsou pro možnou podjatost vyloučení.

[7] Ke vztahu objektivní pochybnosti o nepodjatosti soudců Nejvyšší správní soud odkazuje na rozhodnutí zdejšího soudu ze dne 30. 9. 2005, č. j. 4 As 14/2004 - 70, na které ve svém návrhu poukázal i městský soud. Nejvyšší správní soud zde vyslovil, „že vyloučení soudce z projednávání a rozhodování věci má být založeno nikoli na skutečně prokázané podjatosti, ale je dáno již tehdy, jestliže lze mít o jeho nepodjatosti pochybnost“. V tomto ohledu je vhodné poukázat i na obecnou právní zásadu „*nemo iudex in causa sua*“, dle které nikdo nesmí být soudcem ve vlastní věci, a ve sporu mezi dvěma subjekty musí vždy rozhodovat nezávislý třetí subjekt. Tato obecná pravidla jsou obecně uznávána jako zásady spravedlnosti, a to i tehdy, jestliže nejsou normativně vyjádřena v pozitivním právu (srov. Knapp, V. *Teorie práva*, C. H. Beck, Praha 1995, str. 83).

[8] Vzhledem k důvodnému vyloučení všech soudců specializovaných senátů Městského soudu v Praze jsou splněny podmínky pro delegaci jinému krajskému soudu stanovené v § 9 odst. 1 s. ř. s. Nejvyšší správní soud proto přikázal věc Krajskému soudu v Hradci Králové, neboť v jeho působnosti se nachází bydliště žalobce.

Poučení : Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 3. července 2014

JUDr. Barbara Pořízková
předsedkyně senátu